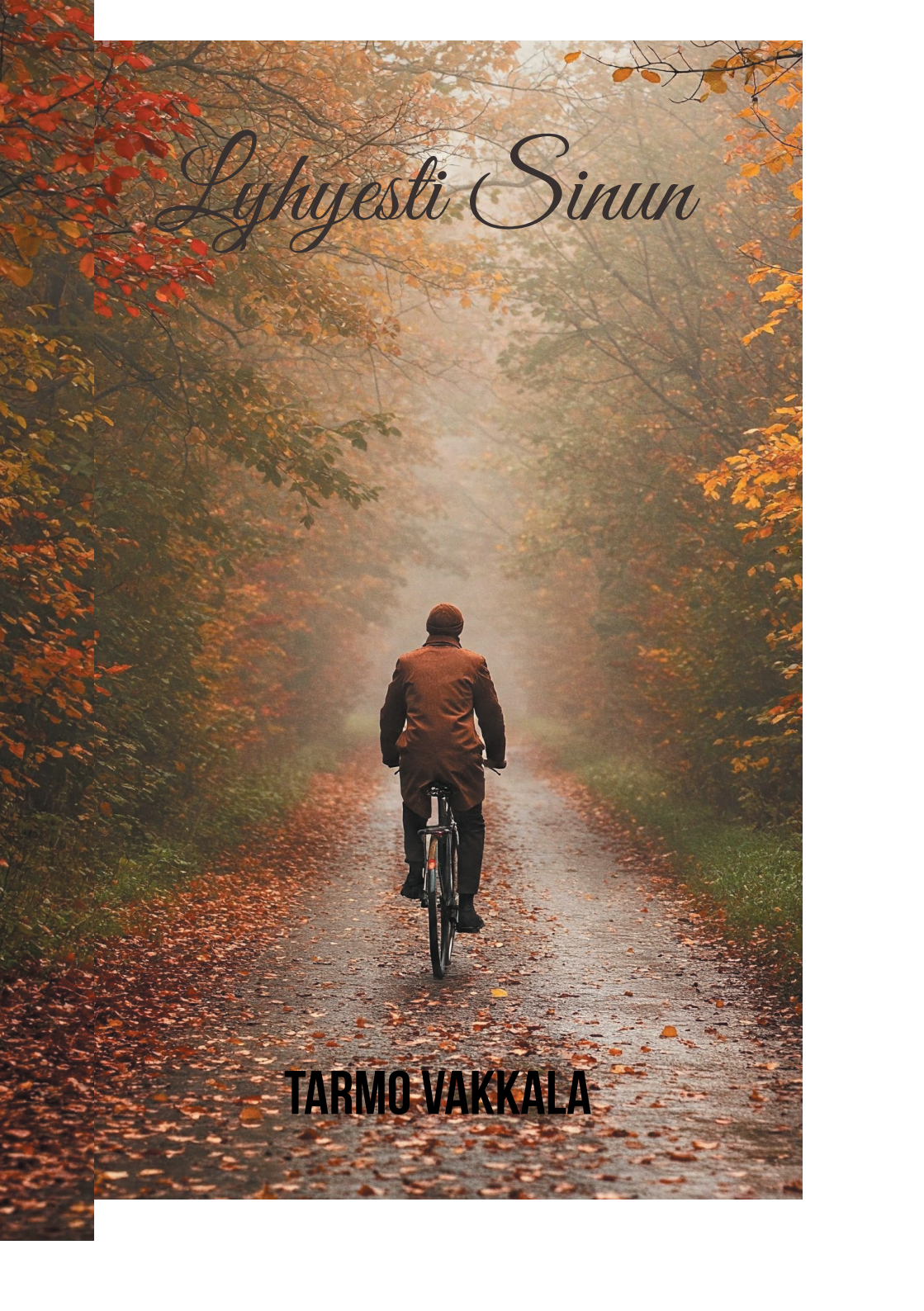

A person wearing a brown coat and a beanie is riding a bicycle away from the camera down a narrow, misty path. The path is covered with fallen autumn leaves, and the trees on either side have vibrant orange and red foliage. The atmosphere is soft and hazy, suggesting a quiet morning in autumn.

Lyhyesti Sinun

TARMO VAKKALA

LYHYESTI SINUN

Syksy

Katsoin ylös taivaalle, minne tornitalo oli penetroitunut. Valkeita pilviä sinistä taustaa vasten ja lokkeja kirkumassa pylväsmäisten pilvenpiirtäjien ympärillä. Laskiessani katseeni takaisin alas katutasolle näin sekavasti kaavoitetun Kalasataman puistoineen, katuineen ja siltoineen. Erikorkuiset rakennukset estivät näkymän merelle. Arkkitehtien unelmista oli muodostunut urbaani metamorfoosi, maisemallinen dystopia.

Olin pysäköinyt autoni luvattomasti Englantilaisaukiolle siinä toivossa, että paikalliset parkkibobbyt huomioisivat kiinteistövälitysvälityksen mainokset autoni ovista. Työkiireissä minulla ei ollut aikaa etsiä asianmukaista ruutua kauppakeskuksen labyrintin uumenista. Kuljin etsimäni sisäänkäynnin eteen, enkä edes ehtinyt painaa ovisummeria, kun metallikehysteinen lasiovi avautui edessäni. Aulavahtimestari osasi työnsä, kykeni erottamaan mittatyönä tehdyn räätälinluomuksen bulkkipuvusta jo kamerakuvan perusteella. Sain vastikkeetta hymyntapaisen ja kävelin edesikäyvän ohitse aulaan, jossa näkyi kolme vierekkäistä hissinovea. Painoin kutsunappia ja seurasin ledinäytöltä hissikorien sijaintia. Yksi vaikutti juuttuneen kerrokseen miinus kaksi, toinen kohosi paraikaa ylöspäin ja kolmas aloitti kutsustani matkan 25. kerroksesta alas noutaakseen minut kyytiinsä. Ovet aukesivat edessäni vain muutaman sekunnin odoteltuani. Astuin hissiin ja painoin numeroa viisi. Siinä samassa olin jo perillä. Hissiä vastapäätä olevan huoneiston numero täsmäsi salkustani kaivamani avaimenperän lukemaan.

Laskettuani esittelykyltin ovenpieleen tein rutiininomaisen mielikuvaharjoitteen, jossa kävin läpi kohteen vetovoimatekijöitä. Uniikki merellinen sijainti kauppakeskuksen ja metroaseman päällä, raitiovaunuyhteys ja rakenteilla olevat sillat Hakaniemeen ja Kruunuvuorenrantaan. Viides kerros piti sisällään huoltotilat, ulkoiluvälinevaraston ja puutarhamaisen sisäpihan, jonne saattoi tepastella käytävää pitkin pyjama yllään ulkoiluttamaan lemmikkejään. Jopa viidennen kerroksen asukkailla oli mahdollisuus nauttia hulppeista näkymistä pilvenpiirtäjän yläkerroksissa käydessään kuntosalilla tai varattuaan loisteliaan juhlatilan porealtaiseen ja näköalasaunoineen.

Sujautin avaimen lukkopesään ja avasin oven.

Astuttuani eteisaulaan huomasin muuten odotetussa näkymässä jotain käsittämätöntä. Kaksio ei ollut järin kookas, ainoastaan makuuhuone jäi ensivilkaisussa katveeseen. Olohuone päättyi näköalaikkunaan, sen edessä oli kaksi lepotuolia raheineen ja niiden välissä lasipöytä ja siinä Valtio-tuhkakuppi. Oikeanpuoleisessa lepotuolissa istui mies, joka puhalsi huuliensa välistä sikarinsavua pyrkien muodostamaan siitä symmetrisiä olympiarenkaita. Kävelin hänen vierelleen ja istuuduin vapaalle lepotuolille. Kalevi Nuolivirta nosti pöydänjalan vierestä pullollisen tislettä, jonka etiketti oli vaaleankeltainen ja siitä oli luettavissa vuosikerta 1964. Kalevin syntymävuosi. Pelkoni toteutuivat hänen kaataessaan tulppaanipikariini kolme sormenleveyttä poltetun oranssin väristä jalojuomaa.

- Annahan olla. Olen autolla.
- Et ole. Voit jättää avaimet tuohon pöydälle. Jätä samalla kaikki firman lätkät ja muutkin avaimesi. Maistuisiko sinulle Cohiba? Näitä kuubattaret ovat hieroneet hikisiä sääriään vasen polttavan auringon alla.

Kieltäydyin sikarista, mutta annoin vuosikertaviskille mahdollisuuden. Tuoksu johdatti aistini jonnekin Skotlannin ylämaille, joiden rannoilla mainingit olivat pärskineet rantakiviä vasten ikuisista ajoista lähtien ja paikalliset asukkaat olivat keittäneet oman taikajuomansa selvittääkseen viheliäisestä meri-ilmasta. Nostin lasin huulilleni ja suljin silmäni. Kun avasin ne lopulta, näin edessäni harvinaisen tylyn näkymän. Viidennestä kerroksesta ei avautunut merimaisemaa, vaikka saman talon yläkerroksista saattoi kuulemma kiikareilla tihrustella Tallinnan tv-tornia. Kalasataman karu maantaso oli muodoton, sekava kompleksi ja avoimesta ikkunasta kuului läheisen puiston ulkoilmaihmisten katkonaista naurua.

- Jos et sammuta tuota roihua, savuhälyttimet ja sprinklerit tekevät sen sinun puolestasi.
- Tokkopa. Tässä tornissa röyhytellään kaikkea mahdollista, eikä yksi kuubatar sadetta tee.

Kalevi kääntyi katsomaan minua ilkkurisesti virnistäen.

- Sinulle taitaa tulla yllätyksenä, että liki puolet näistä kämpistä on vuokralla? Eivätkä vuokraiset edusta välttämättä pelkästään ylöspäin kurkottavaa keskiluokkaa, vaan joukkoon mahtuu OnlyFans-studioita, joiden loppumattomille bileille tämä norsunluutorni on kuin unelma. Porukkaa tulee ja porukkaa menee. Huumediilereitä täällä asuu enemmän kuin tiimiliidereitä. Kaupat voi sopia kätevästi kauppakeskuksessa, jonne pääsee kätevästi väliportaikon kautta. Ja tarvittaessa samaa tietä takaisin jättäen asiakkaat teräsoven taakse nyrkkejään takomaan. Miten kuvittelit kauppittelevasi tämän lukaalin siihen ylihintaan, jota asiakas naukuu?
- Kaikki huoltotilat ja välinevarastot löytyvät samasta kerroksesta, kuten myös atriumpiha.
- Siis kääntäen tuossa oven takana hiihtää 32 kerroksen edestä väkeä roskapusseineen ja rottweilereineen. Öisin herää siihen,

kun välinevarastossa rälläkkä rallattaa ja joku onneton pääsee eroon upouudesta sähköpyörästään.

- Ihan noin en ajatellut tätä asuntoa esitellä.
- Eikä sinun enää tarvitse. Saat kuukauden palkan irtisanomisajalta, jonka toivoakseni käytät hyödyksesi. Olen keksinyt sinulle muuta ajanvietettä.

Kalevi katkaisi sikarinsa palopäästä leikkurilla ja laski sen tuhkakupin reunaan. Tulppaanipikari kirposi miehen käsistä samaiselle lasipöydälle. Kalevi sulki silmänsä, nojautui lepotuolissa taaksepäin ja antoi minulle aikaa ajatella.

Käytin tilaisuuden matkustaen mielikuvissani menneisyyteen. Parikymppisenä olin saanut lyyrälätsän päähäni ja sotilaspassin taskuuni. Pääsin yliopistoon lukemaan sosiologiaa paremman tekemisen puutteessa, tietämättä innoitukseni lähdeä valinnalle. Sosiologian luennoitsijat olivat olleet yhtä pystyyn kuolleita kuin heidän opettamansa aine. Paitsi nuori lehtori Kalevi Nuolivirta, joka oli vierailevana tähtenä ainoa tuikku, josta lähti kirkas valonkajo. Kalevi oli opiskellut lyhyen aikaa Amerikan Yhdysvalloissa, minkä perintönä hän taisi astetta eloisamman tavan esiintyä ja ottaa kontaktia kuulijoihinsa. Mikä hämmästyttävintä, mies teki uraa myös akateemisen hämähäkinseinin ulkopuolella pyörittämällä omaa kiinteistövälitysfirmaansa. Toisin kuin nykypäivinä, sellainen oli ollut sangen harvinaista vanhan vuosituhannen lähestyessä päätepusäkkiään.

Minut hän oli huomannut eräällä varhaisella luennolla, jossa hän pyysi opiskelijoita jättämään kateederille sosiaalisia jännitteitä kuvaavan tilanteen. Olin kiireissäni rustannut sanan *hautajaiset*, joka ei vastannut lehtorimme mielestä aitoa sosiaalista tilannetta vainajan ollessa läsnä vain fyysisesti. Sain tilaisuuden avata näkemystäni toteamalla hautajaisvieraiden tuntevan jännitteitä paitsi toisiaan, myös vainajaa kohtaan, olkoonkin yksisuuntaisesti. Ja olihan hautajaisseremonia kaiken kaikkiaan varsinainen

tunteiden törmäyspaikka, jossa vuosien patoutumat sukulaisia ja perhetuttuja kohtaan peiteltiin vaivoin kahvikuppeja kilistelemällä.

Kalevi ei suoraan niellyt ajatusta yksisuuntaisesta tunnevyörystä, sillä siitä puuttui sosiaalinen vuorovaikutus. Se ei kuitenkaan ollut oleellista. Oleellista oli lehtorin myötämielinen katse, joka viestitti minulle kiitoksentakaisen hauska ideasta.

Erään satunnaisen kohtaamisen tuloksena Snellmaninkadulla hän oli pyytännyt minua käymään toimistollaan, joka sijaitsi saman kadun varrella. Perille päästyämme hän osoitti minulle nappanahkaisen asiakassohvan, johon istuuduttuani sain kuulla varsin tyhjentävän selostuksen kiinteistövälitysalasta. Kauppa kävi kuumana, korot olivat alhaalla ja kiinteistöjen arvo nousi vääjäämättä nousukauden ja inflaation siivittämänä. Kalevin liiketoimintaa varjosti ainoastaan se, ettei hän kyennyt rekrytoimaan riittävää määrää alalle sopivaa henkilökuntaa.

Kutsu astua joukkoon tipahteli hänen suupielistään taidokkain korulausein, enkä kuvitellut ollut ensimmäinen tarjouksen saanut opiskelija, joka oli kuluttanut takamustaan tuossa samassa nahkaistuimessa.

Vastattuani epämääräisen myöntävästi ajatukseen kokeilla myyntityötä Kalevi laski olkakätensä pöytätasolle ja puristi avoimet kämmenensä vastakkain katsoen jonnekin ohitseni. Innoittavan alkupuheen vastapainoksi sain kuulla pitkän ja polveilevan negaation samasta aiheesta. Kaikki asiakkaat eivät olleet helppoja, kohteista nyt puhumattakaan. Internet-niminen hirviö toi tiedon reaalihinnoista kaikelle kansalle, jolloin hintahäiriöihin ei markkinoilla juuri törmätty. Kaikesta huolimatta pätevä ja ahkera välittäjä saattoi tienata kuukaudessa enemmän kuin sosiaali- ja terveysministeriön kansliapäällikkö, jolla oli päässään tohtorinpytty. Mutta se oli ollut silloin ja nyt oli nyt.

Kalevi oli avannut silmänsä, jotka heijastuivat ikkunasta. Hänen kasvoillaan oli valju, miltei eloton ilme. Odotimme kumpikin toisen avaavan keskustelun, mitä ei tapahtunut. Lopulta Kalevi kaivoi repustaan kannettavan tietokoneen ja ryhtyi kirjoittamaan jollekin sähköistä postia. Huomasin sivusilmällä hänen lisäävän kosolti liitetiedostoja viestiinsä. Saatuaan tehtävänsä tehtyä Kalevi napautti koneensa kannet kiinni ja katsoi minuun ikkunan kautta.

- Se tuli sinulle. Lue se vasta kotona, ajan kanssa.
- Mistä siinä on kysymys?
- Sinusta. Sinun tulevaisuudestasi. Voit suksia siitä saman tien, sillä Ann-Sofie on tulossa kohtapuoliin tänne. Hän sai asiakkaamme tajuamaan, että hinta on venytetty liian pitkäksi. Se ei nyt ole paljon vaadittu ammattitaitoiselta välittäjältä, mutta haluan nähdä omin silmin tuon taatelintyhmän tontun, jonka Ann-Sofie kohta taluttaa tänne ostamaan tämän lokaal. Poka uskoo oikeasti, että tällaiset viedään käsistä ja nopeat syövät hitaat.

Kalevi Nuolivirta joi lasinsa tyhjäksi, nousi istuimeltaan ja sujautti sikarinsa metallilieriöön. Hän kohotti kulmakarvojaan merkitsevästi osoittaen minun tulppaanilasini suuntaan. Kiskoin tuiman liemen ykkösellä kitusiini, mikä oli jalon juoman väärinkäyttöä. Ojensin lasini entiselle esimiehelleni, kenties jopa entiselle ystävälleni. Hän kulki lyhyen matkan keittiönurkkaukseen, piilotti tulppaanipikarit astianpesukoneeseen ja säätö ilmastoinnin puhaltamaan savut huoneistosta maksimiteholla. Kaivoin taskujani rutiininomaisesti tarkastaakseni autonavaimien olevan tallella. Turhaan.

- Ai niin, joo. Peugeot on ihan tuossa ulko-oven edessä.
- Tiedän. Seurasin saapumistasi ikkunasta. Et tuottanut pettymystä odotuksiini kehnoudestasi.

Kuljin ovelle, mutta käännäin vielä katsomaan Kalevia.

- Kiitos kuitenkin näistä vuosista. Pitkään me sentään pidettiin yhtä. Enkä tarkoita pelkästään työasioita.

Kalevi nyökkäsi hyväksyvästi.

- Ystävinä voimme jatkaa yhä edelleen. Ja jos tartut siihen heittämäni ideaan, saatat tarvita jatkossakin minun neuvojeni.
- Katsotaan, kun olen ehtinyt tutustua siihen viestiisi.

Suljin oven perässäni ja samalla neljännesvuosisadan elämääni.

Katsoin pelokkaasti samaa näyttöruutua, josta olin ammentanut terapointiin liittyvää informaatiota kokonaisen kuukauden. Kalevin kyhäämä nettisivusto esitti parisenkymmentä lyhytterapeuttia kasvoineen ja meriitteineen, jotka ainakin omalla kohdallani olivat vahvasti liioiteltuja. Sosiologian opintoviikot olivat aitoja, mutta terapeuttikoulutukseni oli puristettu kuukauden itseopiskeluun, vaikka sivut muuta väittivät. Asia selittyi sillä, että Kalevi oli perustanut Itä-Uudenmaan Terapiainstituutti ry:n, mikä kenties viittasi hänen Tirmossa sijaitsevaan merenrantahuvilaansa ja sen näköalakalliolle asennettuun porealtaaseen. Lyhytterapiaa tarjoava nettisivusto Takaisinvirtaan.fi oli nimetty tuolla moneen kertaan kuulemallani hokemalla Kalevin kytkiessä poreet altaaseensa.

Profiilikuvani olisi kaivannut photoshoppausta, mutta Kalevin neuvosta olin jättänyt sen tekemättä. Asiakkaani tulisivat kohtaamaan minut etänä, mutta osa heistä halusi kokea interaktiivisuuden ja tarkkailla terapeuttinsa kasvoja. Keski-ikäisenä pyknikkona en tekisi suurta vaikutusta liikuntaan ja hyvinvointiin liittyvissä ratkaisuisissa, joten erityisosaamisaloikseni oli mainittu ahdistus, masennus, alkoholismi, työuupumus, stressiperäiset oireet, uniongelmat, ihmissuhteet, erot, terveyshuolet, riittämättömyyden tunne.

Kaikki nuo olivat luettavissa myös peilikuvastani.

Olin edellisellä viikolla ottanut vastaan harjoitusasiakkaita, jotka saivat nauttia terapiapihviänsä ilmaisena ja raakana. Nyt minun pitäisi kyetä tarjoamaan aito filet mignon, jos ei nyt ihan mediumina, niin edes roséna. Työtilaksi olin kelpuuttanut saman keittiönurkkauksen, missä olin koronavuosina tehnyt etätöitä kiinteistövälittäjänä. Taustallani näkyi taiten asetellut Smegin keittiölaitteet, tiffany-lamppu ja takaseinää koristava mosaiikkilaatoitus, johon oli kuvioitu viinirypäleitä. Olin sonnustautunut hillityn väriseen kauluspaitaan jättäen ylimmän napin auki. Kokonaisvaltaista ammatillista vaikutelmaa en olisi kuitenkaan saavuttanut ilman paksusankaisia silmälaseja, jotka paitsi peittivät silmäkulmieni kireät uurteet, antoivat kasvoilleni syvällisemmän ilmeen.

Kertasin vielä mielessäni tärkeimmät knopit. Se kävi helposti, sillä näyttöruudun takana olevan seinän olin täyttänyt post it-lapuilla. Se mahdollistaisi tiiviin katsekontaktin asiakkaisiin, jotka väijyivät minua ruudun yläosaan kiinnitetystä kamerasta. Voisin tuijottaa heitä hakiessani pienistä pelastuslapuista pikaista apua hetkelliseen hätääni. Koulutusmateriaalin mukaan minun tulisi avata istunnot aina samoilla korulauseilla, jonka jälkeen asiakas saisi kaikessa rauhassa avautua omista ongelmistaan. Kun terapiatarpeen mittakaava oli suoritettu, minun pitäisi hiljaa mielessäni luokitella asiakas yhdellä värillä, joka kuvasti hänen henkistä tilaansa. Valkoinen oli tabula rasa, toistaiseksi määrittämätön ja lisäselvitystä vailla. Keltainen oli toiveikas ja valoa kohti luotaava sielu, jonka kanssa olisi mahdollista tehdä hedelmällistä yhteistyötä. Punainen asiakas tuli ohjata oikean ammattilaisen pakeille, joskaan lyhytterapeutina minulla ei ollut valtuutusta kirjata minkäänlaista lähetettä kenellekään. Viimeinen, siis kirjaimellisesti vihoviimeinen väri oli musta ja se kattoi kaikki ne kadotetut sielut, joiden auttamiseksi ei ollut mitään muuta keinoa kuin lääketieteen luomat kemikaalit.

Siirsin hiirtä puristavalla otteella liikuttaen kursoria siihen kohtaan näyttöä, joka avaisi linjan asiakkaan ja minun välillemme. Täsmälleen kello kahdeksan etusormeni painoi hiirtä ja hetken odoteltuani ruudulle ilmestyi asiakkaan kasvot. Hän katsoi minua ystävällisesti hymyillen ja kuunteli tarkkaavaisesti aloituslauseitani. Takellettuaani esittelyni jotenkuten läpi Jaanaksi itsensä esitellyt nainen kertoi itsestään kaikenlaista taustaa, pääsääntöisesti positiivisessa hengessä ja minun oli työlästä löytää hänen pulppuavasta puhetulvastaan mitään, mitä olisi tarvetta työstää terapian keinoin. Hän vaikutti sosiaalisesti avoimelta ihmiseltä, joka diakonissan ammatissaan oli päässyt toteuttamaan lähimmäisenrakkauttaan. Siirsin katseeni ruudulla hänen kasvoistaan omaan pärstäpotrettiini, mikä muistutti Dorian Grayn muotokuvaa, ainakin verrattuna naisen hienopiirteisiin ja pisamilla koristettuihin poskipäihin, joiden yläpuolella tuikkivat kirkkaanvihreät silmät. Mikä karmeinta, hän muistutti etäisesti jotain aikuisviihdetähteä, jonka avulla olin lyhytterapoinut itseäni vain muutama päivä aiemmin.

Katsoessani omakuvaani huomasin nuolevani rohtuneita huuliani, ja minun oli pyyhittävä nenäliinalla hikikarpaloita otsaltani. Jaana ei ollut millänsäkään eleistäni, mainitsi nauttineensa aamiaisen ennen istuntoa ja ymmärsi pulmani, mikäli olin jättänyt sen itse tekemättä. Ryhdistäydyin sillä mielikuvalla, että Kalevi olisi syöttänyt minulle tämän ensimmäisen asiakkaan, jotta saisin helposti kopin käteeni. Kalevi muistaisi taatusti kuittailla minulle jälkikäteen, mikäli ajaisin apupyörillä varustetun fillarini ojanpohjalle heti lähtösuoralla.

Nostin katsettani tarkastaen ruudusta omaa profiiliani. Onnistuin kenties saavuttamaan uskottavan katsekontaktin asiakkaaseen, joka vihdoin antoi minulle suunvuoron. Kävin läpi hänen kertomiansa asioita, kehuin vuolaasti niitä valintoja, joita nainen oli tehnyt elämässään ja rohkaisin häntä jatkamaan valitsemallaan tiellä.

Jaana vaikutti tyytyväiseltä palautteeseen ja otti esille sen mahdollisuuden, että voisimme käyttää lopun ajasta suunnitellen

terapialle jatkoa. Vaikka olin jatkotarpeesta eri mieltä, en hennonut sanoa sitä ääneen. Herttaiselle diakonissalle ei sopinut tuottaa pettymystä.

Ensimmäinen työpäiväni oli pulkassa jo kahden maissa, mikä johtui asiakaspulasta. Kalevi oli teroittanut minulle niitä kyllä koituvan, kun maine kasvoi ja sana kiiri. Kysyntää oli enemmän kuin tarjontaa, varsinkin kun akateemisesti koulutetuista psykoterapeuteista ja psykiatreista oli suorastaan huutava pula. Mikäli mieli päästä Freudinsa lukeneen Frasierin pakeille, hintalappu oli majesteettillinen, odotusajat karmeita. Itseoppineena sielutieteilijänä saatoinkin laskuttaa terapiatapaamisesta joitakin kymppinä tunnilta ja täyden tasarahan kuunneltuani puolitoista tuntia asiakkaan huolia. Kassavirran ylläpitämiseksi tarvitsin monta potilasta päivän mittaan, sekä aikaa heidän välissään tyhjentääkseni ämpärikaupalla korviini valutettua murheen mustaa nestettä.

Kaikki eivät olleet enkeleitä tai edes diakonissoja.

Päivän kaksi muuta asiakasta olivat edustaneet enemmän sitä asiakassegmenttiä, jota olin osannut odottaa. Opiskelijaneito ei ollut halukas näyttäytymään kasvotusten, mutta häntä kuunnellessani olin saanut kylliksi korvakarkkia. Petra K oli suivaantunut vanhempia, eksiinsä, jopa parhaimpaan ystävättärensä. Hän, joka oli aina tehnyt parhaansa ja vielä ylikin, sai pettyä kerta toisensa jälkeen läheisiinsä.

Yritin hahmottaa maailmaa sellaisen ihmisen näkökulmasta, johon oli mahdoton samaistua. Milleniaalin tuska kumpusi toisenlaisista lähtökohdista kuin omani. Petra K tuskin oli saanut koulutyttönä juosta kalpeiden mäntyjen välissä jääpalloja väistellen. Hän ei varmaankaan osannut kuvitella lamavuosien nuoruutta, jossa kolmen hengen perhe jakoi yhden einismaksalaatikon sunnuntaipäivälliseksi. Sen sijaan hänet oli kasvatettu mahdollisuuksien maailmaan tiedostaen edustavansa uutta uljasta sukupolvea, uudenlaista

Työnsä menettänyt kiinteistövälittäjä Pietari Raunio saa uuden uramahdollisuuden lyhytterapeuttina. Satiirinen teos kuvaa aikamme ihmisten moninaisia ongelmia, joihin itseoppinut terapeuttimme antaa omintakeisia ratkaisujaan. Pietari on elänyt vuosia leskenä kykenemättä unohtamaan edesmennytään puolisoaan. Hän sortuu päästämään asiakkaita omaan elämäänsä kohdaten omat heikkoutensa. Yksi asiakkaista, leski itsekin, päätyy sisustamaan Pietarin menneisyyteen jämähtäneen asunnon interiööriin ja samalla paljon muutakin. Kun molemmat lesket päästävät pullon hengen vapaaksi, edessä on toiveiden ja patoutumien yhteentörmäyksiä.